

Előfizetési díj:

Vidékre, postán:
vagyhelyben, házhoz hordva:
Negyedévre . . . 1 fnt. 50 kr.
Félévre . . . 3 " —
Egész évre . . . 5 " —
Megjelenik e lap hetenként
egyszer, Szombaton.Előfizetési pénzek el-
fogadtatnak Gallia Fülöp
könyvkereskedésében Kec-
skeméten).

KECSKEMÉTI LAPOK

Ismeretterjesztő hetilap.

Hirdetési díjak:

5 hasábos petít sor, egyszeri
hirdetésnél 5 kr.; — többszöri
vagy terjedelmes hirdetések-
nél árlengedés adatik.A nyilttérben való közle-
mény 3 hasábos soráért 10 kr.
számittatik.Hirdetések elfogadtatnak Gal-
lia Fülöp könyvkereskedésében
Kecskeméten. — Hirdetések ezen-
kívül fölvetetnek még M. Zeisler
hirdetési irodájában. (Pest, Király-
útea 60. sz.)

A női hivatás.

Mostan, midőn városunkban a női nem a Nő-egylet legközelebbi megalakítása által fényes bizonyosságát adá annak, hogy magasztos rendeltetését nemesak ismeri s nem csupán a családi szentélyben tud és akar nő lenni, hanem a nagy társadalmi élet emeléséhez és nemesítéséhez is — s vajjmi szükségünk van erre, úgy hiszem, Kecskeméten is! — óhajt annyi segedelemmel járulnia, mennyit hivatása, nemi feladata megenged és parancsol, — mostan talán nem lesz minden érdek nélküli: a női hivatásról egy-két gondolattörédket közölni.

A nő hivatása ép oly magasztos és nagybefolyású, mint a férfiúé, azonban általánvéve másszerű. Leányzó! a mint anyád más tért foglal el és tölt be mint atyád: úgy te reád is más feladat néz és vár, mint az ifjúra és férfiúra. A férfiak hivatvák a házat, a családot megalapítani s kifelé képviselni s miután a családnak nevet és állást adnak, kötelesek azt ellátni és védelmezni is. A férfiak rendeltetésüknél fogva földmiveléssel, kereskedelem-, ipar-, művészet- és tudományal foglalkoznak, feladatuk minden nyilvános ügyet intézni, országokat s államokat kormányozni, törvényeket alkotni s végrehajtani, a jogot védelmezni, a hazát megvédeni. . . . Mindez a nőktől nem kívántatik, de ne is erőltessék azokra magokat! — Egyes esetekben történhetnek ugyan kivételek, de ezek csak az által indokolhatók, ha mintegy láthatólag intézte úgy az isteni gondviselés. Mert

hiszen megeshetik, hogy valamely családban meggyengül, vagy kidől a férfiero s a nő lép helyére, hogy betöltse a megürült tért, s ez esetben cselekedheti azt, a mi különben a férfi teendője volna; sőt bizhat és remélhet is annak segedelmében, ki ily feladatot jelölt számára.

Valóban gyakran megtörténik, hogy a férfiak elpuhulnak s épen ez által a nőkben oly erélyt keltenek, mely különben nem sajátjuk, és nem is üdvös nálok soha! — Ha a férfiak elnöiesednek, ők lesznek okai, hogy a nők a férfi-teendők-höz nyúljanak. Azonban az ily kivételeknek, csak is kivételeknek szabad lenni és soha de soha szabálylyá emelkedni. A nő maradjon női hivatásánál legalább mindaddig, míg egy felsőbb intézkedés másra nem kényszeríti őt!

A nő főként a házhoz, a családi körbe van utalva, itt rejlenek mindazon szép feladatok, melyeket megoldania kell s csak ő oldhat meg. Igaz, hogy ez által munkaköre sokkal szűkebbre korlátoltatik, mint a férfié, de annál tökéletesebben betöltheti s annál életteljesebbé varázsolhatja azt. — Igaz, hogy állása, külsőleg tekintve, mindig alárendelt, függő lézen, de bensőleg mérve, ép oly magasztos és fontos, — a nőre mint az emberiségre nézve egyaránt boldogító.

De hát még a keresztyén népeknél is mindig ily alárendelt és korlátolt legyen-e a nő állása?! Nem! Hiszen épen a keresztyénségnek, s csupán annak köszönheti a nő, hogy őt ama méltatlan szolgálai állapotból, melybe a pogány szellem az em-

beriségnek felét taszította vissza, kiemelte s a férfi mellé mint egyeneredetűt állította. Azonban ezen keresztyénség is távol van attól, hogy mindkettőt külsőleg is egyenlővé tegye s megsemmisítse mindazon jelleget, mely a nőt hivatása s életcéljánál fogva megkülönbözteti a férfítól. — Mindig áll az ige, melyet Mózes mondott: az asszony segítője az ő férjének. Pál is határozottan tanítja: az asszonymak feje a férfiú, az asszony pedig a férfiúnak dicsősége! És ez nem csupán a házasságban élő nőkre tartozik, hanem értelme az, hogy az egész női nem maradjon az uralkodó férfi nemnek oldala mellett mint kiegészítő segítség. Pál u. i. megtiltja a nőnek nyilvánosan fellépni, hallgasson — úgymond — a gyülekezetben, munkálkodjék otthon csendesen. . . .

A mit így a népek szokása s a keresztyénség tana is megállapított, mindaz melyen gyökeredzik magában a természetben. Ezen szabályzatok ellen a szabados szellemek kikelhetnek s ellene is szegültek, fennen követelvén az úgynevezett női emancipációt, azaz: teljes egyenlőséget a férfikkal minden foglalkozásban, állásban és életmódban. Azonban ki akarja arcul verni a természetet? Ki akarja a madarat úszásra, a halat röpülésre kényszeríteni? Ép ily természetellenes, ha a nő oly életfeladatot ohajt maga elé tűzni, a milyenre csupán a férfi van hivatva. Mindkettő magától a természettől van különbözőleg alkotva úgy testére mint lelkére nézve s a teremtő, ki a férfit és nőt oly általán különbözőnek határozta, ez által kétség kívül arra is utalta

TÁRCZA.

Szeget szeggel.

(Eredeti beszély.)

(Folytatása s vége.)

IV.

Ismét Pepita szobájában vagyunk.

— „Mennyire örülök, sennorita, hogy önnök egészségét, ha nem is egészen helyreállítva, legalább javulásnak indulva látom, — monda Gabrielo, mialatt a fájdalomosan mosolygó szűz kezét, melyet jobbájában tartott, forróan megcsókoltá.

A leány fájdalomosan nézett az ifjúra, ki iránt szive lassankint rokonszenvet kezdett érzeni, habár Don Josét semmikép sem tudta elfeledni: pedig azt el kellett felednie. Eszébe jutott a leánynak, hogy Gabrielo napokig nem távozott el kórágától; hány-szor látta őt forró könyveket ontani; visszaemlékezett arra, mint leste el az ifjú az ő legkisebb óhaját; mily készséges volt a kérések pontos teljesítésében. Ez ifjúról most meg volt győződve, hogy őt szereti; megbánta, hogy előbb visszautasítá s keblében a szerelmére méltatlan Don Jose képeinek adott helyet, ki szerelmét megvetette s ez által neki anynyi fájdalmat okozott.

A szívetet illető beszélgetések között multak el a napok, míg végre a jó Pepita csak azt veszi észre, hogy imádója lábainál térdel, szerelmét újra megvallja, és forróan esdekel kezeért.

Pepita habozott; Don Josét, mint említettük, nem tudta elfeledni, de fölédret benne, mint minden a büszkeségében megsértett nőben a dacz, s kezét, ha anyja nem ellenzi, az őt forróan szerető Gabrielonak igéri.

Az anya, kinek minden öröme férjének — Rollegasnak — halála után egyetlen leányában tellett, örömet egyezett ebbe, s így főleg Gabrielo sürgetésére elhatározott, hogy az esküvő két hónap mulván meg fog tartatni.

* * *

Lissabonban, a regényes Tajó mellett egy ifjú férfiú sétál. Gondolatokba merülnek lenni látszik, időnkint egy arczképet von elő, mosolyog annak szemlélésekor azután tiszteletteljesen érteti ajkaihoz. Egyszerre megszólal a hívőket imára intő esti harang. Az ifjú, mint buzgó keresztyén leveszi fővegét, elmondja „Ave Maria“-ját s imájához hozzáteszi: Részeltess Uram azon kegyben, hogy honomba minél előbb visszatérhetvén, örökre birjam hű Pepitát, kit minden áldással bőveü tetézz. Amen.

De furesa az, ez e perczen az Istentől áldást kíván szeretőjére, arájára, amaz pedig megvetéssel gondol reá!

Vanitatum vanitas, et omnia sunt vanitas!!

V.

— „Édesem, mégis csak legjobb lesz, ha te irsz neki: a mint tegnap Cormusa kapitánytól hallottam, most a New-Providencia szigeten van, hol

corallokat szándékozik vásárolni s hol mint hallám 3 hónapot fog tölteni.“

— „Hagyjuk azt Gabrielom abban, eléggé megbüntette már az Isten, s különben mit is írnök?“

— „Majd tolladba mondom, csak ird, édesem“, mond Gabrielo, mialatt kezei a szép teremtmény aransárga hajának selyemszálaival játszadoztak, s a kék szemekben jövő boldogságát olvasta.

Addig tudott Gabrielo a szende nőnek édesdeden beszélni, míg az végre ráállott s jegyese mondalása szerint a kívánt levelet csakugyan megírta és a Don Josétól kapott elefánt esont peccsényomóval le is peccsételte.

— „Ugy-e Cormusa fogja a levelet kézbesíteni, ő jó barátja Don Josenak?“

— „Nem, kinesem, én nem bizom ezen emberben, mert igen könnyen“. . . .

— „Hát van valamitől félni való?“ kérdé a leány, ártatlanul tekintvén jegyésére. De szegényke nem vevé észre, mily kínos jegyésének az e tárgyról való értekezés.

— „Én nem bánom, mond rövid gondolkodás után Gabrielo, add át a kinek akarod, s így jobb lesz, akkor legalább az átadó megmondhatja azt is, hogy te addad át sajátkezüleg a levelet. De most beszéljünk már kissé jövő boldogságunkról“ — monda s karjait sóvárgóan foná a leányka nyaka körül, ki azt nem is ellenzé.

Estefelé a mint Gabrielo elhagyá Pepitát, az fölöltözködött s Sennor Cormusához vivé a levelet, kit nem találván hon, a levelet nejének adá át, azon kéréssel hogy Cormusa, minthogy holnap reg-

őket, hogy különböző feladatot teljesítsenek. Ha tehát fel akarod ismerni női hivatásodat, fordulj női természetedhez és ez megtanít! Boldog vagy, ha ezen az isten által megszentelt téren híven megmaradsz! Avagy nem ismered-e a görög mesét amaz Antäusról, ki mindaddig legyőzhetlen vala, míg az anyaföldön maradt, de ~~amán~~ felemeltetve, ellensége által letiportaték? Órizkedjél, nem barátod az neked, ki téged szülő-természetedtől elesábitni ohajt, kecséget s úgy látszik, hogy fel is emel, de épen ezzel veszi el életerődet! Szánandó vagy, ha kicsinyled — s restelsz az lenni a mi lehetsz, csak azért, hogy azt hajhászd, a mit teljesen soha sem érhetsz el. Mindig csak fél férfi léssen az, ki egész nő lehet!

Miben áll tehát a te sajátosságos női lényed, mely által a férfi-nemtől különbözel? A mi tettetted illeti, hiányzik nálad az erő, mely az erős nemnek sajátossága, a mi által ez nehezebb dolgokra képes. A férfinál az erőnek érzete bátorságot szül és ösztönzi kiható munkásságra. A szépnem, mint a boncztan is tanít, egyáltalán másként van alkotva, szervezete gyengébb, finomabb alkata arra mutat, hogy a nő sokkal inkább önmagába zárkózó, elfogadó, a külhatásokat gyöngédebben érző s tökéletesebben magába ölelő... A nőnek is van ugyan ereje, de egészen más mint a férfié. A férfierő cselekvésben, a női erő türésben nyilatkozik. A férfi leküzdi az akadályokat, hős a csatákban; a nőnek hősi ereje — gyakran dicsőbb mint amaz — a szevedések békés elviselésében, a nélkülözésben, a nyomorban... bizonyítja meg magát. — De ez már a szellemi tere tartozik. Igen szépen mondja Riehl: *) „Csak egy emberi szellem van, de van férfiúi és női lélek s ezt a felettebb különböző ideg-, csont-, vér- és izom-képződés szüli. Innen származik egy elkülönített férfiúi és női hivatás!“

A férfi és nő közötti különbség, mindent egybefoglalva, abban áll, hogy a férfi inkább öncselekvő, a nő inkább

*) Müncheni tanár. Europa-hírű culturhistoriai művei: Familie, Land und Leute; Bürgerliche Gesellschaft. Különösen ajánlható nőinknek a Familie.

gel New-Providenceba utazik, sziveskedjék azt Don Josenak átadni, ki ott horgonyoz.

VI.

Hogy mekkora volt fájdalma Don Josenak, midőn Pepita levelét elolvasta, azt leírni lehetetlen. Sirt, haját tépte s az istenség ellen kihívó szitkokat hányt, a melyek az előtt ajakán nem jöttek keresztül. A levélnek tartalma a következő volt:

„Uram!

Szívem szorul, midőn a következő sorok megírására tollat ragadok, de azt meg kell tennem. Ön egy becsületes nő becsületét akará pellengére állítani: ön megvet, de én önt még jobban, mert önben — bármint fáj is azt kimondanom, egy szemtelen szerelemkalandort voltam szerencsétlen szeretni; mondom voltam, és ha tudnám, hogy egy erecske van bennem, mely önért buzog, rögtön kitépném. Örökre átkozandó a perczet, mely engem önnel összehozott. Én önt ép úgy kerülendém, mint ön engem; s hogy ez életben sohase találkozzunk, már intézkedések tettek, Havannah Pepita Rollegas.“

Cornusától tudomására esett Pepitanak viszonya Gabrielloval, továbbá az is, hogy június 20-án leend az összekelés s hogy az összekelés napján azonnal elhagyandják Amerikát, miután egész vagyónukat pénzzé tették.

Don Jose most már mindent tudott.

— „Eleget éltem“ mondá, — s bárányból tigris lett.

Rövid idő múlva azon megdöbbenő rémhír futotta be Cubát, hogy egy kalózhajó üzi a tengeren

fogékony (elfogadó). Azt mondjuk: inkább, mert minden ember szükségkép öncselekvő is, fogékony is, amennyiben a külvilágra — s ez viszont ő reá hat; de az egyik mégis túlnyomó. — A nő is lehet, legyen is munkás kifelé s környezetén biztonnal meg fognak látszani hatásának nyomai; de lány és hajlékony természeténél fogva sokkal inkább arra hivatott, hogy magába ölelje mindazt, mit környezete közel visz hozzá. — A nőre sokkal élénkebben hat minden, mint a férfira, mélyebb benyomás gyakorolható reá, úgyhogy a mit egyszer a női lélek megragad, az teljesen áthatja egész lényét, mint a költő kifejezi. A női gyöngédség, mint gyenge nád, meghajol az indulat leglágább fuvalma alatt. A férfi sokkal inkább törekszik önállóságra s mindenkép igyekszik maga körül egy új világot alkotni; a nőnek eleme, hogy másra támaszkodjék s odaadhassa magát — olyan, mint a folyondár, megfogódzik, hogy ne ingadozzék és ha élő törzsre nem lehet: sziklára kúszik.

A szeretet egyik nemnél sem nagyobb, mint a másiknál, de mindkettőnél különböző. A férfi szeretete ott erős, hol ő lehet másokért; a nő sokkal inkább képes alkalmazkodni, mindenbe mintegy beleélni magát. A hol határozott fellépés vagy ellentállás kell, ott a férfi van helyén, de a feláldozó önodaadásban a nő könnyen felülmúlja őt! A férfi egyenesen s keresztül hatol mindenben, s épen azért igen könnyen a durva, merev szigorúság terére rohan; a nő simulékony s a legnagyobb nehézségeken óvatosan megy át, a durva szegieteket gondosan kerüli vagy elegyengeti, közvetít, engesztel....

A férfira is hat a külvilág, de mennyire másként mint a nőre! A férfi azonnal saját tevékenységével fogadja a benyomásokat, a menyiben vagy gondolkozik a dolgok felett, vagy akarhatja szerint igyekszik idomítani azokat. A férfinál nagyobb a gondolkozó és akaraterő. A női nemnek ereje és gyengesége az érzelem; mindent érzelmének ítélőszéke elé állít, s mindaz, a mi szívét nem illeti vagy talán megsérti, reá

nézve elveszett. A férfi okot keres s a szerint cselekszik; a nőnél a szeretet az ítélőbíró, a mit nem szerethet, azt már elítélte!

A nő is meggondol mindent, sőt sokszor élesebb elmével bír mint a férfi, de gondolkozása mégis másszerű. Azt szokták mondani: a nő szívével gondolkozik! S valóban úgy is van, hogy a női értelmet a szív kormányozza. — A férfi inkább tárgyilagos (objectiv,) a nő inkább alanyi (subjectiv). Amaz feszült érdekekkel szemléli a dolgokat úgy a mint azok vannak; a nőnél fődolog, hogy mik a dolgok ő reá nézve; hidegen nem tud szembeállani a tárgyakkal, annyira nyúgodtan nem vizsgálhat, hogy csupán azt tudja meg: milyen természetűek azok; rendszeren csak akkor fordul valamihez teljes lélekkel, ha szíve meg van nyerve, vagy ha a tárgy azokat illeti, kik az ő szívének szerettei. Avagy nem így van-e?! Mondjátok meg ti magatok óh nők, szeretitek-e ti a tartós feszült gondolkozást, szerettek-e tépelődni oly dolgokkal, melyek körül elmétekkel kellene huzamos és agytörő kutatásokat végeznetek; nemde e munka bárázdákat vonna sima homloktokra s elhervasztaná „két orcátok tejben úszó rózsáit“! A természet titkai közt minden nagyobb-szerű felfedezést, a tudományok és művészetek haladását, az ipar és üzlet fejlesztését férfiak eszközölték. A mit a női-nem e téren nyújthat, alig több, mint hogy a meglevőt felfogja s engedi, hogy mindaz hatást gyakoroljon reá. — A férfi alapot, okot fürkész, s ha megtalálhatta, határozottá, következetessé lesz a fejlesztésben, nem ritkán a legnagyobb egyoldalúsáig, félszégességig és durvasáig. — A nő közvetlenül érzelmeit követi s a vele született tapintatosság által gyakran csodálandó helyes irányban vezetetik. Igaz, hogy a megkezdett irányról nagyon könnyen lesikamlík s következetlensége nem ritkán a legvisszataszítóbb szeszélyességig űzheti őt. Azonban viszont az is tagadhatlan, hogy következetlensége sokszor igen szerencsés — — és kedves.

Feltűnően áldásos intézkedése a terem-

garázdálkodásait és pedig különösen a Bahama szigetek körül. Mintegy húsz hajót rabolt már ki, s annyira rettegésbe hozta rövid idő alatt a hajósvilágot, hogy már e felkiáltásnál: „a tüzes G.“ a legnépesebb hajók futásnak eredtek. — Ez elnevezést onnan kapta, mivel a hajó árbocán picziny lámpák úgy valának összezsínálva, hogy azok egy tüzes G-t alakítának; s a hajósok elbeszélése nyomán, a mely hajó a tüzes G-t megpillantá, az már elveszetteknek tekinté magát. — Az volt a csodálatos benne, hogy a hajósok sohase láták meg távolról, hanem csak azt vették észre, hogy 20—30 ölnyre fölvislan a tüzsugár: s fogva voltak, — ellentállásról szó sem lehetett.

Mint beszélék, a kapitány fekete bársonyálcát s mellén egy aranyból készített mintegy hüvelyknyi G betűt viselt; a nőket különösen gyűlöli, parancsai legénységének, — kik szintén álcát hordtak — jelekkel s füttentés által adattak.

A new-providencei s a cubai kormányzók annak, ki a hírhedt kapitányt élve vagy halva hozza Havannahba vagy New-Providence-ba, 250 font sterlinget ígérték. Ezen díj az elfogási mód szerint 300 fontig emeltethetett; de nem találkozott vállalkozó.

Egy kiküldött spanyol hadi hajó a tenger fenekére süllyesztetett, a legénység legyilkoltatott egy kivételével, kit, hogy a kormányzót az eseményről tudósítsa, — mily vakmerőség! — C. de la Puntánál dobtak ki a szárazra.

VII.

Julius 20-ának reggele feltűnt.

A diszes székesegyház terén, Havannahban, a

híntóknak hosszú sora állott meg. A teret elláthatlan tömegű esőselék nép lepte el, mely a város legszebb leányát, mint menyasszonyt kívánta látni.

A menyasszony épen úgy mint a völgegy fölindultnak lenni látszott, mindkettő e naptól jobban félt, mint annak örült volna. Gabrielo továbbra akarta halasztani az összekelést, mivel az ominosus „tüzes G.“-től, melynek ő is hírét vette, rettegett, másrészt pedig menekedni akart Cubától, mert Don Jose bosszújától tartott. A menyasszonynak is voltak lelki furdalásai, melyeket legyőzni igyekezett.

A szertartást a püspök maga végezte.

A mint a templomból kimentek, Pepita csak a legnagyobb erőmegfeszítéssel tudta lábait a híntőig vonszolni, hová midőn beült, így szólott férjéhez:

— „Láttad őt?“ s félelemtől remegett.

— „Kit?“ kérdé az.

— „Don Josét, a mint a kijáratnál egy oszlop mögöl oly gúnyosan nevetett felénk?“

— „Ejh, ehj, a hasonlóság mily gyorsan képes téged félelembe ejteni“, mondá a férj, ajkait mosolyra készítettén, míg vére ereiben majdnem megfagyott. Az ő figyelmét sem kerülte ki a főnemlített férfit.

Ismerőiktől, rokonaiktól és Pepita anyjától, ki e szigeten akart meghalni, elbucszván és ez utóbbi áldását vevén, még az nap délután elhagyák a havannai gyönyörű kikötőt.

Még sokáig nézték a távolból szép Cubájokat, míg az végre a zivataros felhőkkel telt láthatáron eltűnt.

— „Zivatar lesz“, mondá phlegmával a kapitány.

tőnek, hogy a két nemzet egymásnak kiegészítésére alkotó! Az olyan család például — talán családnak sem nevezhető, — mely csupán női tagokból áll, mindig bizonyos fokú egyoldalúságban szenved és hiányokkal küzd, a mely hiányok némileg csak az által enyhíthetők, ha egyik vagy másik nőtagban bizonyos fokú férfiasság fejlődik ki.

A két nem szerencsés egyesüléséből fejlődhetik ki a legboldogabb s legvirágzóbb emberi élet!

Néhány szó Madarassy Lászlónak a köz-törvényhatóságok rendezéséről szóló törvényjavaslat három szakaszára tett észrevételeire.

Madarassy úr e lapok 20-ik számában a köz-törvényhatóságok rendezéséről szóló törvényjavaslat 8, 9. és 10. szakaszaira, mely az árva és gyámügyekben gyakorlott eljárást a törvényhatóságokra bizza — észrevételeket tesz, s ezen intézkedést, mint nem czélszerűt, mellőztetni véli.

Ezen nézetét részemről egyáltalán nem helyeselve, szabad legyen ellentéteim röviden kifejteni.

Az árva és gyámhatóság, eddig mindig az önkormányzat körébe tartozott, s annak mikénti kezelése a törvényhatóságok igen fontos és sarkalatos jogát képezte. Igaz, hogy ez ezen ügyek egy részét törvényszékei által kezeltette, kik azonban általa kiadott statutumok s szabályok szerint járván el, — ezen ügyekben nem mint bíróságok; hanem mint a megyei hatóság közege, — mint árvaszék — közigazgatásilag jártak el.

A törvénykezési rendtartás a megyei s városi törvényszékeket mint a törvényhatóságok közegeit addigi szervezetükben meghagyván, következetesen ruházta ezekre a gyámhatóságot; — ennél azonban az árva ügyekben egyéb intézkedést nem tett, s hogy ez által midőn azon megyének, melyet úgy az adminisztráció, mint az igazság szolgáltatás egyenlőn megillet — törvényszékét a gyámhatósággal felruházta, a nélkül, hogy az örökösödési eljárásnak — s így a szorosán vett bírói körnek — szabályozásán kívül, — a gyámi, vagy árvaügyekben bármilyen intézkedéseket is tett volna, — azokat az adminisztráció kezéből kivette volna, — én legalább a törvénykezési rendtartásból kiolvasni képes nem vagyok.

A bírói hatalom gyakorlatáról szóló törvény elfogadása által ezen ügy egészen más stadiumba lépett, — az igazságszolgáltatás a megyétől elvett, s elvül állított fel, hogy a közigazgatás a törvénykezéstől az utolsó fokig elkülönítessék.

Hogy a gyámi és árva ügyek, mihelyt az örökösödési eljárás befejezve s a hagyaték átadva van — mi e törvényjavaslat után is a bíróságok köréhez tartozand — közigazgatási ügy, úgy hiszen tagadni senki sem fogja, s így ha az a törvényhatóságok köréből elvonatva, bíróságokra bízották, a még egy részről az egész rendszer alapjában sértenék meg, a törvényhatóságok — úgy is megszorított — köréből — azok egyik sarkalatos joga elvonatnék.

VIII.

A hajó nyilsebességgel röpillt tova a zöld tengeren. Superego s neje főnmaradtak a fődélzetben, hol a másod kapitány nekik nem épen valami megörvendtetőt mesélt a tüzes G.-ről. E beszélgetést nem sokára megúván, lementek a szobába, hol Superego egy térképet vont elő s abból az utat, melyen Párizsba menendők voltak, szorgosan vizsgálta. Pepita pedig Villegas, híres spanyol költő, erotikus költeményeit olvasá.

Igy voltak körülbelül fél 11 óráig. Az ör egyszerre elkiáltja magát: „a tüzes G.!” mire a fődélzetben nagy rendtelenség, lármá támadt. A házastársak a zajra fölfutottak a fődélzetre s mint villámot sújtottak ijedségtől majdnem összerogytak; a sötét éjben nem láttak mást mint egy tüzes G.-t.

Kettős fűtőentés hallatszott: és húsz csáklya ropogva hullott hajójukra; el volt veszve! A hajósok lemenekültek a hajó belsejébe, Gábríelo pedig és Pepita rettegésekben künn maradtak.

Toppanás hallatszott: ... előttük állott az anynyira hírhedt bársony-álcás kapitány!

Térdeikre estek s így kértek kegyelmet. Eközben meggyújtatván a hajó, rémletes fény világítá meg e borzasztó jelenetet.

A kapitány levé álcáját s némán tekintett a két házastársra.

— „Don Jóse! Jóse!” kiáltának mindketten — „légy irgalmas!” s majd meghaltak kinjükben.

— „Kegyelem, irgalom?” dörgé gúnyosan a kapitány, s ekkor Pepitára nézett, „hűséget esküd-

Ezt az állítólagos gyorsaság rovására feladni egyáltalán nem lehet, a gyorsaság nem czél, s csak az eszközök megválasztásánál vétethetik figyelembe. A czél:

Hogy a fenálló alapelveknek megfelelőleg az árva ügyei lehető czélszerű s hasznos kezelést nyerjenek, — már pedig, ha minden törvényhatóság saját viszonyaira tekintettel rendezi árvaügyeit, azt kétségtelenül helyesebben eszközölni, mint a más teendővel elhalmozott, s nem a megye kiegészítő részét képező királyi törvényszék, s míg a hagyaték tárgyalása alatt, egy idegen hatóság közbenjárása azon ellenőrzés folytán, mely ez által sokkal inkább nyilvánul; mintha egy és ugyanazon testület gyakran, sőt legtöbb esetben ugyanazon tagjai hagyják helybe, más törvényszéki osztály czíme alatt — saját intézkedéseiket, s míg ennek az árva ügyek érdekében emelt szava vagy intézkedése, a helyi viszonyok ismerete folytán kétségtelenül correctebb, mint oly törvényszéke, mely gyakran az ország más részéből jött s a viszonyokat nem is ismerő egyénekből áll, — a lassabb eljárás igen dúsán lesz precisebb eredmény által kárpótolva, más részről a hagyaték átadása után a bírósággal érintkezés megszűnik, s ott hol a vagyonkezelés körül valóságos gyorsaság s minden egyes eset sajátosság viszonyaihoz képest — mesterség által rendbe nem szedhető — saját intézkedés igényeltetik, mindennek tagadhatatlanul jobban megfelelőleg egy kizárólag ezen ügyekkel foglalkozó közigazgatási testület; mint a rideg formákhoz kötött, s a megyének nem is felelős törvényszék, mely így gyakran azt, hogy árva ügyei a viszonyok kívánalmaival homlok egyenest kezeltetnek, összetett kézzel nézni kénytelenítették, s annyi joga sem lenne, hogy a törvényszéket eljárásai indokai felől megkérdezhesse, nem hogy feleltre vonhassa.

A megyéknek a gyámhatósági ügyekkel felruházása ellen másik érvelést hozza fel a cikk író úr, hogy az még inkább akadályozandja az árvaügyek gyors elintézését ott, hol egy törvényszék köre több törvényhatóságok területére terjed ki. — Nézetem szerint épen ez egyik indok, hogy az árva ügyei a törvényhatóságok kezében meghagyassanak; mert ha a valahány ház annyi a szokás magyar példaszó valamire, úgy törvényhatóságainkra igen ráillik, minden megyében más viszonyok vannak, ezeket ismerni kell; s nem hogy centralisálni; hanem még inkább a francia családi tanácsok behozatala által decentralisálni kellene; mert ez úton az egyes családok ügyeit maguk azon család tagjai által rendeztetvén, minden család specialis viszonyai figyelembe jöhetnek. — Törvényt lehet egyenlőt szerkeszteni, de meglevő magány viszonyokat egy kalap alá szoritani nem lehet, ugyan mi lenne belőle, ha az a leendő, s feltéve egészen más vidékről való bírákból szervezett törvényszék a kecskeméti pusztaválságok ügye, a kun redemptionalis birtokok, s a ceglédi szőlő dézmaválság, vagy más hasonló ügyek felett, melyeknek sem eredetét, sem mai érvényét nem ismeri, fogna határozni, — ez a mellett, hogy a megyék önkormányzata, s a rendszer kimondott elve alapján megsértetnék, az árva ügyeire aligha előnyös lenne; mert a viszonyokkal nem ismerős bíró, egyesek, gyakran elfogult, gyakran roszakaratú információira lenne kénytelen építeni határozatát.

A gyámi és árvaügyeket tisztán törvénykezési

tem neked, te meg fogsz halni, mert esküszegőnek még csak képzelni is tudtál!“ „Te pedig“ — szóla Gábríelohoz — „átkozott vípera halj meg ezerszer, te, annyi ember vesztének oka, szerencsém széttiprója, becsületesem tönkretevéje“ ...

— „Fiúk“ — szóla tovább — „kössétek ez aszszonyt az árbóczhoz!“

Megtörtént.

— „Kegyelem“ kiálta a nő fájdalmában.

— „Az Istenem van“, felelé hidegen a kapitány — „az majd előbb boesátand meg nekem, mint nektek!“ „Most rakjatok tüzet alá!“

— „Ugy-e szép látvány?!“ — szóla gúnyal a férjhez — „épen így sikoltottam föl én is, midőn levelét megkapám.

A nő kinjai borzasztók voltak, kiáltása esontotvelőt rázó.

— „Elég!“ mond Jose, — oda ment az árbóczhoz s kis gyilkot döfvén a nő szívébe, véget vetett kinjainak.

Azután Gábríelot kötötték a kis árbóczhoz, ki a legkisebb ellentállás nélkül hagyott magával elbánni.

Izzó harapófogókat hoztak, testéből nagy darabokat csipkedtek le, a sebekre ecetet öntöttek, azután apró szegeket vertek a talpába, izzó parazsat dugtak a szájába s azt rongyokkal beköték; fülébe tüzes taplót dugtak, szóval a kínzásnak legborzasztóbb nemeit alkalmazák nála.

Don Jose hallgatagon néz az egészet, csak némelykor mondá a szeméit fölnyitó Gábríelohoz:

ügynek — tudtommal egy államban sem tekintik. — A centralisatio hazájában Franciaországban azokat a 7 legközelebbi rokonokból, a békebíró elnöktele alatt álló családi tanács kezeli, ugyanezen intézkedés áll fenn Belgiumban, Németország rajnai tartományaiban és Badenben, az utóbbiban azon különbséggel, hogy a családi tanács elnökségét a polgármesterek viselik, — Würtembergben teljesen szabadon választott árvaszékek kezelik ezen ügyeket, s Németország többi államaiban is, hol autonómianak — a mi felfogásunk szerint — hire sincs, — s a közigazgatás nem testületek, hanem egyesek által kezeltetvén, a collegialis törvényszékekben több garancia van, ha ezek viselik a gyámhatóságot, a közigazgatás és községeknek kisebb-nagyobb befolyás van engedve.

A mindent centralisáló, s a nemzeti intézményeket lábbal tapodó Bach-korszakban is, az árvaügyei a községek által választott árvaosztályok által kezeltettek, s így még ez is engedett befolyást egy részről a községnek, másrésztől az árvaügyek közigazgatási voltát elismerte.

Es most mi, midőn százados intézményeinket új alakba kívánjuk önteni, — vonjuk el a megye köréből az árvaügyeket, — mely a megyei élet socialisticus viszonyaival teljesen s századokon át összefórt, annak kezéből kivegyünk s a centralisatio kedvéért a megye gyermekeinek vagyonát egy idegen testület kezelése alá adjuk.

De még legkevésbé érthetem meg, azon árvaszéki tervezetet, melyet Madarassy úr idézett cikkének végén indítványoz, — mi lenne az, sem megyei hatóság, sem királyi törvényszék; hanem egy testület, melynek sem igazi czíme, sem rendszere, sem gazdája nem volna, — ki határozná, hogy határoznának, kinek felelnének — erről nincs szó sem, ez a mellett, hogy zavart csinálna, mit sem mentene meg az autonómianak; — nem az a czél, hogy az árva ügyeibe egyes bizottsági tagoknak beleszólásuk legyen, hanem az, hogy ezeket a megye közönsége e célra választott s utasításai szerint működő testületek által intézze el. — Az árvaügyeibe az esetenkénti intézkedéseknek alapelvekből kell kiindulni, melyek meghatározási joga a megyét illeti, egyik megye takarékpénztáráll, másik törlesztés mellett kiadandó kölcsönök útján tudná legzélszerűbben kezelni az árvaügyont, egy helyütt hosszú, másutt rövid időre jövedelmezőbb a haszonbér s több számos esetek, melyek oly különböző alakokban nyilvánulnak, hogy ha ezek alapján különböző törvényhatóságok bizottsági tagjai által Kecskemét város törvényhatósági jogai megsértésével választott, de úgy Pestmegye, mint a kunságra nézve idegen törvényhatóság, melynek a másik területén közege sincs — határozná s intézkednék, — az ilyen árvaszék legalább az én nézetem szerint Babel tornyának sorsára jutna.

A törvényjavaslat e szakaszait tartom én a cikkíróval ellentézőleg olyanoknak, melyek gáncot egyik párttól sem érdemlenek, s csak azon egy módosítást kívánnak nézetem szerint, hogy az elnökséget ne a főügyész, kit az árva ügyek érdekében hivatalánál fogva ellenőrző tiszt illet, — hanem az alispán viselje, ezen módosítással megfogja az így szervezett intézmény termeni azon gyümölcsöket, melyeket a nemzeti életben oly fontos helyet foglaló árva ügyek érdekében, szívünkbenől óhajunk.

Zlinszky Imre.

„Vesztetmet akartad, de te is elvesztél: Szeget szeggel!“

A legénység, miután az égő hajót kirabolta, a kalózhajóra ment, nyugalommal nézván, mint merül el a hajó a benne levő élő s holt emberekkel. — A „tüzes G.“ elaludt s a hajó New-Providence felé vevé útját. Itt Don Jose parthoz menesztvén a hajót, legénységéhez így szólt: „Fiúk, én kiszállok — fontosak a teendők — menjetek ti addig belebb a tengerre, majd fűtjétek.

A legénység engedelmeskedett: ő kiszállt.

Néhány percz múlva borzasztó robbanás hasítá szét a levegőt. A kalózkapitány, mielőtt szárazra lépett volna, kanócot tett a löporos hordókba, melyek most a hajót légbe röpiték.

Don Jose oda nézett; „Magam vagyok“ mondá s éghez fordulva: „Istenem, légy irgalmas!“ — Nen-Providence útczáin tűnt el.

Mily néptömeg az, mely a tengerpartot ellepi? mit ácsorog az ott? — Egy nagy bűnöst törnek kerékbe, ki száz nyolcvanhét embernek halálát hordja lelkén, s ki önmaga adta át magát az igazság kezébe.

Egy izma sem mozdul a kínzás alatt, nem halatszik kiáltás ajkairól, csak midőn halála percét elérkezettnek véli, tekintett föl az égre, ezt: „Istenem, légy kegyelmes!“ sohajtván.

Don Jose de Gerredara megszűnt élni!

Zárszámadás a „Kecskeméti városi dalárda“ Lobogójára gyűjtött és kiadott pénzekről.

Bevétel:

1. T. Herczeg Mari k. a. 1. sz. íven	79 ft. 50 kr.
2. T. Gallia Fülöpné asz. 2. " "	14 " — "
3. T. Szél Hermína k. a. 3. " "	24 " 30 "
4. T. Bulesú Boriska k. a. 4. " "	22 " 10 "
5. T. Klingert Vilmosné a. 5. " "	15 " 50 "
5. T. Sz. Tóth Lászlóné a. 6. " "	9 " 40 "
7. T. Nagy Krisztina k. a. 7. " "	49 " 30 "
8. T. Papp Györgyné asz. 8. " "	5 " 30 "
9. T. Csillag Ármin úr hangversenyéből	30 " 7 "
Összesen:	249 ft. 47 kr.

Kiadás:

1. Czegléden vasúti utárvétel és boraváló	29 ft. 70 kr.
2. T. Nagy Imre úr számlája a zászlóanyagról	107 " 64 "
3. T. Nagy Imre úr arany-bojtszámlája	50 " — "
4. Nyakbavetődért; számla 4.	3 " 29 "
5. Vállszalagért, Aradon; számla 5.	3 " 50 "
6. Himző-aranyszalagért; számla 6.	38 " 63 "
7. Himző-ráma; számla 7.	3 " — "
8. Himző-minták; számla 8.	2 " — "
9. Táviratozások az okmányok szerint	4 " 20 "
Összesen:	241 ft. 96 kr.

Bevételi többlet a pénztár javára: 7 ft. 51 kr.
Kecskeméten, Mártius 23. 1870.

Fehér Péter,
a „Dalárda“ elnöke.

A Pünköszt Hétfőjén tartandó zászló-ünnepélyt illetőleg van szerencsém a mélyen tisztelt Közönséggel tudatni, hogy a meghívók szétszórása már kezdetét vette, s ha netalán a kézbesítésnél a széthordók részéről hanyagság követtetének el: méltóztassék az ebbeli panaszokkal a meghívásokat kezelő Bizottság elnökéhez, tek. Katona Zsigmond úrhoz, vagy hozzám fordulni. A részletes program megjelenéséig is van szerencsém értesíteni a n. é. Közönséget, hogy a bemeneti jegyek úgy a dísz-hangversenyre, mint a tánc-vigalomra kaphatók lesznek: Gallia Fülöp, Fejér István, Katona Zsigmond, Mádi János és Papp Mihály uraknál. Meghívott dalár-vendégeink érdekeltségét illetőleg örömmel jelentem, hogy az ország első dalárdája, a kitűnő „budai dalárda“ 60 tagjával fogja városunkat szerencsésíteni. Az ígérkező, valódi mű-élvekre ezúttal is fölhívjuk mű-pártoló és vendégszerető polgártársaink, különösen a kecskeméti művelt hölgyvilág becses figyelmét.

Fehér Péter,
a „városi dalárda“ elnöke.

A kecskeméti „városi dalárda“ zászlójára tett szives adakozások részletes kimutatása.

T. cz. Herczegh Mari kisasszony 1-ső számú ívén:
Kiss Miklósné 15 ft., Horváth Döméné 5 ft., Szeles Kálmánné 70 kr., Deák Lászlóné 10 ft., Banó Imréné 50 kr., Keresztes Beniaminné 50 kr., Kun Mari 1 ft., Cserniczky Lajosné 1 ft., Rhúz Luiza 1 ft., Csilléry Benóné 1 ft., Kovács Józsefné 30 kr., Jausz Józsefné 1 ft. Molnár Lászlóné 1 ft., Molnár Teréz 50 kr., Szeles Ferenczné 1 ft., Ferenczy Gusztó 1 ft., Fórián Irma 1 ft., Salis

Karolina 1 ft., Haefner Jakabné 1 ft., Keményhfy Lina 50 kr., Gersztner Lóra 50 kr., Janosó Ilonka 1 ft., Csabainé 1 ft., Gyenes Etel 1 ft., Hazai Józsefné 1 ft., Kun Nina 1 ft., Kovács Lászlóné 5 ft., Asztalos Jánosné 1 ft., Soós Dékány Mari 1 ft., Fehér Péterné 2 ft., Herczegh Mari 3 ft., Csányi Karolin 1 ft., Bogoss Endréné 1 ft., Sikari Kovács Lászlóné 50 kr., Arva Tóth Lászlóné 1 ft., Bene Jánosné 50 kr., Halasi Sándorné 1 ft., Aezél Mária 2 ft., Madarassy Lászlóné 10 ft., Ferenczy László 1 ft. Összeg: 79 ft. 50 kr.
(Folytatása következik).

Helybeli újdonságok.

— **A honvéd-menház** építésének magasztos eszméje nálunk sem maradt viszhang nélkül. A népszabadság vitéz harcosai közül segélyezést igénylők részére Kecskemét város közönsége 1868. nov. 9-én kelt határozatával 3000 forint alapítványt tett le, melynek 180 forintot tevő 6% kamatából azon volt honvédek, kik az 1848. és 1849. évi szabadságharc esatáiban küzdöttek s a város illetőségéhez tartoznak, aképen segélyeztessenek, hogy míg csak egyetlenegy is életben leend, közülök az elnyomorodott, munkaképtelen, annál fogva inséget szenvedők, illetőleg ezek oly özvegyei, kikkel 1849. okt. 1. napja előtt keltek házasságra, egyelőre négyen 25. más négyen 20 forint évdíjt nyerjenek; a segélyezésre jelentkezők megválasztásával a városi tanács bizott meg, aképen, hogy az e fölötti tanácskozás alkalmára mindannyiszor a volt honvédtisztek közül legalább kettő és a tisztí orvosok meghívattassanak, — az 184⁹-ik évi honvédek és özvegyeik végképeni kihaltával a 3000 ft. alapítvány a városi közönség szabad rendelkezésére vissza szálland. — Most midőn a honvéd-menház alapítására egész ország szelében és hosszában legnagyobb kegyelettel tárgyaltatt, — a kiküldött bizottság indokolt javallatára elhatározta Kecskemét város: hogy 184⁹-ből fenlevő saját honvédeiről, azok özvegyeiről és árváiról általában maga fog gondoskodni; a segélyezendőek száma időnkint alig levén több 16-nál, ezek közül itthon helyben négy 50 forinton, tizenkettő dedig 25 forinton évenként fog segélyeztetni. — A javallatot tevő bizottságnak egész mérvben igazat adunk; mert a menház felállítására e város csak egy nagyobb összegű jelentékeny pénzkészlettel járulhatott, régi honvédei sorsa még sem biztosíthatott volna, mivel az időközben általában családi viszonyba lépett honvédek közül aligha vállalkoznék valaki arra, hogy egymaga elhagyván családját, a menházba vonuljon; a régi honvédek kihaltával pedig a város e célra tett alapítványát elvesztené.

† **Az „Olvasó-kör“** nyári helyiségének megnyitása alkalmából, a „Dalkar“ évnegyedes hangversenye megtartása s közreműködésével, f. 1870-ik évi Május 29-én, zeneestélyt rendezend

† **A „Nő-egylet“** május 19-én tartott választmányi ülésében titkárul Laukó Károly, pénztárnokul Katona Zsigmond urakat választá meg.

— **A „József“ gőzmalom** részvény-társaság t. cz. részvényesei a folyó évi Junius 12-én, délelőtti 10 órakor saját helyiségében tartandó közgyűlésre ezemmel meghívattak. A tanácskozás tárgyai: 1) Az igazgató választmány évi jelentése és a mérleg előterjesztése, 2) az osztalék meghatározása, 3) az igazgató választmány kiegészítése, 4) a számvizsgálók választása 1870—71. évre, 5) az igazgató választmány netáni ajánlatai.

Kecskeméten, Május 20-án, 1870.

Az igazgató választmány.

— **Félreértések kikerülése végett** Vittmann Károly czukrász úr azon nyilatkozat közétételére kért fel bennünket, miszerént azon körülmény, hogy a Katona-sétányon ünnep-vasárnap és szombaton tartatni szokott zene, nem az első banda által exequaltatik, nem az ő hibájából eredt, hanem nevezett banda túlságos követelése miatti kénytelenségből állott elő.

— **Böddi János** szücsmester (3-ik tized, homoki úteza, 96. sz. Szappanos Sándos házában) ajánlkozik: hogy mindennemű prémes téli öltönyök gondozására utasítást ad, s igen jutányos feltételek mellett időnkint a prémes öltönyök szakértői kitisztítása, kiporolása végett az illető házakhoz eljár. Május közepétől Szeptember végeig szükséges legnagyobb gondot fordítani a moly ellen, nehogy a prémes öltönyöket megrongálja, vagy épen használhatlanokká tegye: ugyanazért a nevezett szücs mestert az illetők figyelmébe ajánljuk.

— **Adatok közrendészeti állapotainkhoz.** Azon tűz alkalmával, mely a múlt héten az 5-ik tizedben Cs. lakostársunk házában ütött ki, — más jó tulajdonságai között tűzoltási buzgalomról s készségéről általában ismert egy tisztviselő úr, midőn az ott nagy prosopopeával fokosára támaszkodva bémészködő gyalog biztost egy létrának a szomszédból való hozatalára szölitotta volna fel, azon megbotránkozottat feleletet nyerte: „hadd égjen nem kár érte; létrát pedig csak kapitányának parancsolatjára hozat, neki más emberfia legkevésbé sem parancsolván“. Ugyan úgy-e? kedves biztos úr! Kegyed talán azt gondolja, hogy a tűz, bár házak tetején lobogjon is, — csak arra való, hogy valamit kisüssünk mellette? — Kárt tehet ám az, mások vagyonában tova terjedés által, gyöngyöm adta biztos úr, s kegyed zuájvaival arra való, hogy a közrendet, személy és vagyon biztonságát, ha kell, szive vérével is megoltalmazza, — nem pedig hogy tüzesetnél abban válogasson: kinek utasítását fogadja meg, sőt rendőrségünk örök gyalázatára még „hadd égjen“-t is véleményezzen. Kissé elkésett ugyan ez adat nyilvánosságra hozatala, de közzétételét már csak azért sem tagadhattuk meg: hogy lássák be az illetők ebből is, rendőrségünk elleni gyakori felszólalásaink nem légből kapattak, hogy bizony nagyon leány-ágra szállt a mi közrendészeti hivatalunk, legalább alárendelt némely közlegeiben.

— **Szives figyelemztetés.** Van szerencsém tudatni a nagyérdemű közönséggel, hogy a helyb. ref. főisk. tanuló ifjúság által f. é. jun. 13-án tartandó majálisra a meghívók még a múlt héten szétküldettek; a kik tehát még eddig meg nem kapták volna és igényt tartanak a meghívásra, sziveskedjenek a bizottságnál jelentkezni.

Kelt Kecskeméten, 1870. május 26-án.

Vágó László,
bizottsági tag.

Tudósítás a kecskeméti piacról.

(Alsó-ausztriai mérő szerint.)

1870. évi Május 24.

Búza 87 fontos 4 frt. 60 kr., 83 fontos 4 frt. 40 kr., Rozs, 80 fontos 2 ft. 90 kr. 78 fontos 2 frt. 80 kr., Árpa 74 fontos 2 frt. 90 kr., 68 fontos 2 frt. 80 kr. Zab 2 frt. 20 kr., Kukoricza 3 frt. 20 kr., Szalonna mázsája 30—32 frt., Széna mázsája 3 ft. 40 kr., Szalma mázsája 1 frt. Keményfa öle 14—17 frt., Puhafa öle 8—9 frt. 50 kr.

Felelős szerkesztő: **Hornyik János.**

H I R D E T É S E K.

Alolított ezennel tisztelettel tudósítja a n. é. Közönséget, mikép általa mindennemű állampapírok és sorsjegyek tetszés szerint 5—10—15 és 20 forintos havonkinti részlet fizetések mellett megszerezhetők.

Egy nagyobb bécsi bankházzal összeköttetésem képesít arra, hogy a t. Közönségnek a legelőnyösebb föltételeket nyújthatom, melyek közül csupán csak azon egy fontost akarom kiemelni, hogy minden részletbeni fizetés mellett megveendő sorsjegy annak teljes kifizetéséig nálam természetben deponálva lesz, melynek valóban nálam létéről az illető vevő mindenkor meg is győződhetik. Az első részlet lefizetése után az illető eredeti sorsjegy azonnal átmege a vevő vagy részvényesnek birtokába, ugyanakkortól kezdve a sorsjegyten játszik, és a netalán leendő nyeremények javára esnek.

Kellő biztosíték mellett minden vevő, már az első részlet lefizetése után az illető eredeti sorsjegyet át is veheti.

Nagyon ajánlható az 1864-es állam, hitel, az új magy. kir. 100 forintos nyeremény-kölesön és az orosz 100 Rubeles sorsjegyeknek részletfizetésekbeni megszerzése, melyeknél évenként 4—5 húzás van 200,000 és 250,000 ft. nyereményekkel.

De különösen bátor vagyok a t. Közönséget az előnyös 1839-es vagy úgynevezett a Rothschild sorsjegyekre figyelmeztetni, melyeknél még csak hat húzás van hátra és a legrövidebb idő múlva a legmagasabb kursusra fognak emelkedni.

Ezen 1839-es sorsjegyekre összeállítottam tiz részvényesből álló játék társaságot 25 frt. havi részlet fizetésekkel. Az első részlet lefizetésekor a társaság a 10 darab eredeti sorsjegyet átveszi és belátása szerint akármely biztos helyre elhelyeztetheti. — Egy ilyszerű biztonság a t. Közönségnek eddig még nem nyújtott és reményli alólirt, hogy ezen könnyű és biztos úton eredeti sorsjegyek megszerzéséhez kínálkozó alkalmat a t. közönség örömmel meg fogja ragadni.

Kecskemét, május 25. 1870.

Gallia Fülöp.

Nyomatott Kecskeméten, 1870. Tóth Lászlónál.

Alulirt tisztelettel értesitem a t. közönséget: hogy a város fürdőházát haszonbérbe vevén, azt egészen új és kényelmes fölszereléssel közhasználatra megnyitottam, mind a fürdésnél, mind az étkezésnél pontos és jó szolgálatról gondoskodtam, naponkint délelőtt és délután, szokott órákban kész fürdőkről intézkedtem; sőt lakásomon a „Magyar Királyhoz“ czimzett vendég-fogadóban rendes bérkoesit állítottam, mely a vendégeket személyenként tiz krajczárért a fürdőházhoz és vissza ugyanannyiért szállítandja, mihez képest köztudomás szerint igen egészséges és testerősítő vízzel bíró fürdőmet a t. közönség figyelmébe ajánlom és minél nagyobb számú látogatását kikérem.

Kecskeméten, május 24-én, 1870.

Beretvás Pál,
fürdőházi bérlő.